

Til § 7.

Man har valgt at optage § 7 uændret. Ganske vist antages det blandt grønlændere, at man bør søge sine forældres samtykke til indgåelse af ægteskab, uanset hvilken alder brudefolkene har, men da dette moralske krav efter den foreliggende praksis ikke har været opfattet som nogen egentlig ægteskabsbetingelse, vejer denne gængse opfattelse ikke tilstrækkelig tungt til at motivere en fravigelse fra dansk rets regel.

Til § 8.

Da umyndiggørelsesinstituttet ikke er ukendt i Grønland i dag, har man optaget den danske regel uændret.

Til § 10.

Medens det skønnes utvivlsomt, at sindssygdom og åndssvaghed må medtages som ægteskabshindring, har man, da der i Grønland vil være betydelige vanskeligheder ved at få en tilstrækkelig sagkyndig lægelig vurdering af disse lidelser, været i tvivl om, hvorvidt man skulle medtage de øvrige i den danske ægteskabslovs § 10 nævnte lidelser.

I den hidtidige praksis, som støtter sig til ritualet, har man ikke set eksempler på betænkeligheder ved at vie epileptikere eller personer med hang til spiritusmisbrug, hvorimod opfattelsen utvivlsomt har været den, at der kunne rejses indvendinger mod sindssyges og åndssvages ægteskabsindgåelse. Psykopatibegrebet har man heller ikke beskæftiget sig med i denne forbindelse, hvorimod der i enkelte straffesager har foreligget lægelig udtalelse om, at tiltalte måtte anses som psykopat.

Som nævnt vil de stedlige læger, der ikke er specialister i psykiatri, kunne have vanskeligheder ved at fastslå tilstedeværelsen af psykopati og kronisk alkoholisme, der ikke er ensbetydende med hang til spiritus, og endnu større vanskeligheder vil rejse sig for en højere lægelig instans i København, såfremt spørgsmålene skal afgøres på grundlag af nedsendt materiale, hvorfor en forelæggelse for retslægerrådet vil være uhensigtsmæssig og kun betyde en unødigt forsinkelse af sagen.

Man har imidlertid fundet det nødvendigt dog at medtage de samme lidelser som ægteskabshindrende for at undgå vanskeligheder i konflikttilfælde mellem de to retsområder, navnlig i omstødselstilfælde, idet det må anses for uheldigt, at et ægteskab er omstødeligt i Danmark, men ikke i Grønland, ikke mindst når reglerne tillige skal gælde for danske.

Derimod har man ment at kunne henlægge dispensationsbeføjelsen til landshøvdingen og ikke som i Danmark til justitsministeriet, idet man som ovenfor nævnt anser det for uhensigtsmæssigt at lade sagerne forelægge retslægerrådet. Afgørelsen bør der-

for af hensyn til sagernes hurtige ekspedition ligge hos en lokal myndighed.

Bortset fra tilfælde, hvor det drejer sig om sindsyges og åndssvages ægteskab, har reglen uhyre ringe betydning i Danmark, og man regner med, at den ligeledes vil finde så sjældent anvendelse i Grønland, at der ikke skabes større praktiske vanskeligheder ved administration af reglen.

Til § 11.

Dansk rets regel, hvorefter der pålægges en pligt til at oplyse den anden part om tilstedeværelsen af en kønssygdom, der frembyder smittefare eller fare for overførelse på afkom, samt pligt til at underkaste sig vejledning af læge i disse tilfælde, er ikke fundet egnet til overførelse på forholdene i Grønland. I det for folkettinget fremsatte forslag til en kriminallov for Grønland har man ikke medtaget en til den danske straffelovs § 256, stk. 2, svarende regel om betinget offentlig påtale i tilfælde, hvor det er en ægtefælle, der er udsat for smitte med kønssygdom. Selv om begge ægtefæller er bekendt med sygdommen, og den raske ægtefælle frivilligt udsætter sig for smitte, er samleje forbudt og underkastet ubetinget offentlig påtale. En regel, hvorefter ægteskab kunne stiftes, uanset at en af brudefolkene eller de begge var lidende af smittefarlig kønssygdom, kunne derfor føles som en meningsløshed, når det efter den gældende retsordning vil være parterne forbudt at have samleje.

Man har derfor valgt at forbyde ægteskab, så længe smittefaren består, idet man har fundet det uden betænkelighed at forlange den udsættelse af ægteskabet, der herved vil blive tale om. Denne udsættelse vil, således som de lægelige helbredelsesmetoder, siden den danske ægteskabslov blev givet, har udviklet sig på dette område, altid kun blive kortvarig, såfremt patienten underkaster sig den fornødne kur. Efter det for statsministeriet oplyste skulle denne aldrig behøve at overstige 2 måneder.

Man har desuden under hensyn til den store udbredelse af kønssygdom i Grønland været betænkelig ved at blive stående ved en oplysnings- og vejledningspligt. Man må frygte, at det ville være ganske uforståeligt for befolkningen, at ægteskab vel kunne indgås, men at samleje med ægtefællen desuagtet kunne indebære en overtrædelse af kriminalloven.

Man har ikke villet lade ægteskabsforbudet omfatte tilfælde, hvor der ikke var smittefare, men derimod fare for overførelse på afkommet. Dette hænger sammen med den omstændighed, at en kvinde, der en gang har lidt af syfilis, uanset at hun er erklæret smittefri og forsåvidt må anses for rask,